

Lars Lyngge med sin balletpige i billedet »Witness«.

Verdenspremiere

Horsens Balletcompagnis imponerende præsentation

Anmeldelse:
Paul Nielsen
Foto: Martin Ravn

En verdenspremiere i Horsens. Intet mindre kunne gøre det, da Horsens Balletcompagni i går havde fernisering på sin store udstilling på Kunstmuseet.

Dermed førtes bevis på, at Balletcompagniet ikke bare er en forbigående grille, en slags pussifut-historie, som man fra visse sider har puslet med i al hemmelighed de sidste to-tre år.

Tværtimod fortæller udstillingen om stor seriøsitet til fastholdelse af den primære idé: At øge interessen for balletkunsten også vest for Valby bakke.

Normalt betragtes den klassiske ballet som noget forfinet, yndefuldt, ja, næsten æterisk, men alligevel med dramatiske spændinger. Hvordan kan dette forenes i et så bastant materiale som jern? Se udstillingen, bliv imponeret og fascineret, lad det sete og oplevelsesrige rive Dem med. Af flere årsager, fordi »jernmanden« Kaj Rugholm under sit arbejde har været så dybt engageret, og fordi han trofast og optaget har studeret de enkelte danse-trin og attituder gennem mange måneder.

Store krav

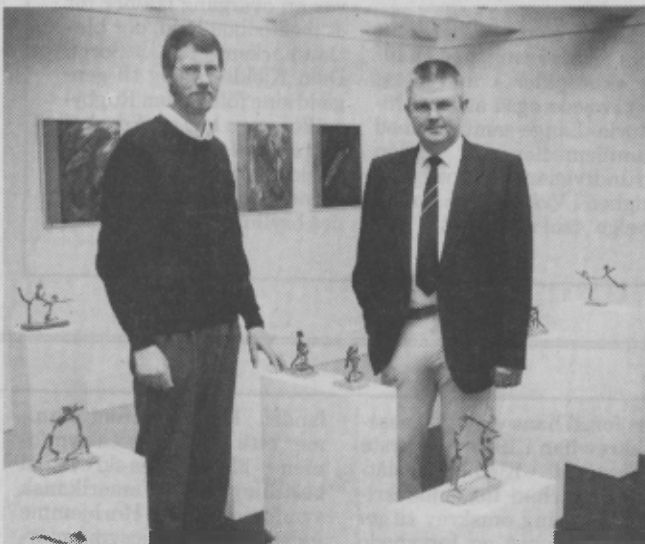
At skabe noget, der formentlig er det hidtil bedste udtryk for det liv, der leves inden for balletverdenen, har stillet næsten overmenneskelige krav. I en grad der ikke har levet hverken tid eller mulighed for at beskæftige sig med andet. Det har tillige stillet krav til den familiemæssige baggrund, bl. a. af den grund, at der ikke har ligget indtægter bag.

Den opbakning har styrket Kaj Rugholms engagement så meget, at han simpelt hen ikke har kunnet undvære det.

Man skal ikke mindst bevæge sig op i Kunstmuseets ovenlyssal for at få det store indtryk af, hvad det er, der har fanget kunstneren i så høj grad. Det er blevet til en lang række skulpturer, enkle, men alligevel fortællende, således at enhver balletudøver vil kunne skrive under på ægtheden i hans opfattelse.

Det er dejligt at vide, at vi i vor midte har en kunstner, som både kan opfatte stemninger og atmosfære inden for balletten og give så rige udtryk herfor. Kaj Rugholms skulpturer er hovedstammen i Horsens Balletcompagni.

Udover de små balletsitua-

Kaj Rugholm og fotografen Jørgen Brøchner »mænger sig« med balletdansere i jern.

tioner har han også lavet større ting, bl. a. med balletfødder i tåspidsdans.

Det har han videreført i malerier, og så har han med især den røde farve været fortælleren i de malerier, han har skabt af labonationer, dvs. det tegnsystem, der anvendes til nedskrivning af ballettens danse. Her har han formentlig kunnet benytte sin kunstneriske frihed i udstrakt grad.

Engagement

Men udstillingen er ikke Kaj Rugholms alene. For de øvrige gælder også, at der er tale om et utroligt engagement, skabt af adskillige besøg på Den kgl. Ballet, hvor man også har været grebet af ideen.

Det gælder ikke mindst for Horsens-maleren Lars Lyngge, som gennem de senere år har været inde i en utrolig udvikling. For ham har dette at skabe billeder med relation til balletverdenen været ens tor udfordring. Men det har paset ham godt, fordi han her ikke har behøvet at forlade sin holdning til maleriet, og fordi han i balletverdenen har fundet motiver, der helt har grebet ham.

Man behøver blot at nævne hans pragtfulde maleri »Witness«, der fortæller om hans indtryk af en balletdanserindes optagethed af den dans, hun hengiver sig til.

Her har han indfanget en atmosfære, som understreger hans talent som udøvende kunstner. Men det er langt fra det eneste billede, han har lavet netop med henblik på denne udstilling.

Væsentligt er det, at han har gennemført sin opgave helt uden bindinger og med et stærkt farvevalg, der i opbygningen rummer stærke elementer af drama. Det er malerier, man simpelt hen ikke kan komme uden om.

Skønhed

På malerifronten kan man også møde Agnete Bjørneboe, der i sine »Pas de Cino« har søgt ned i den skønhed, der findes i især en danserindes balletmæssige udfoldelser. Hun har formået at gengive den ynde, der er forlenet hermed. At situationerne er helt korrekte og kunstnerisk forsvarlige, vidner om, at hun har iagttaget balletten med vidtåbne øjne, og at det, hun så, forankrede sig i hendes sind, så hun var i stand til at gengive tingene så fint.

Det er Agnete Bjørneboes hidtil største arbejder, og de har fået en fin placering på udstillingen.

Den sidste udstiller er fotografen Jørgen Brøchner, som gennem flere besøg i øvelses-salen på Den kgl. Ballet har prøvet at gengive det liv, der rører sig her, og de krav, der stilles til den enkelte. Det har ikke været nogen let opgave, fordi han under sit arbejde ikke har måttet gribe forstyrrende ind.

Men netop fordi der er tale om »øjebliksbilleder«, har han kunnet fastholde situationer, der fortæller om, hvilket slid det er at danse ballet.

Triumf

For Horsens Balletcompagni vil denne udstilling være noget af en triumf. Års slid-somt arbejde har givet de ønskede resultater, og Horsens Kunstmuseum har givet disse opslidende bestræbelser den bedst mulige ramme.

Ved ferniseringen var der tale om museumsinspektør Claus Hagedorn-Olsen, Balletcompagniets vicepræsident Aksel Nielsen og borgmester Henning Jensen. De mange gæster var meget begejstret for det resultat, udstillingen viser.